

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 7Co/7/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115222909
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Breza
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8115222909.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Brezu a sudcov JUDr. Martina Fiľakovského a JUDr. Anny Kovalovej v právnej veci žalobcu WM Consulting & Communication, s.r.o., so sídlom v Piešťanoch, na Žilinskej ceste č. 130, IČO: 34 127 798, právne zastúpeného: Roman Kvasnica a partneri s.r.o., so sídlom v Piešťanoch, na Žilinskej ceste č. 130, IČO: 36 866 598, proti žalovanému Q. X., nar. XX.XX.XXXX, bývajúcemu v V., Q. úrad V., so sídlom v V., na ul. Z. č. XX, o zaplatenie 10.896,07 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 24.11.2017 č.k. 13C 361/2015 - 97 takto

rozhodol:

Mení rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 3.024,36 eur spolu s 8 % -ným úrokom z omeškania ročne od 26.09.2014 do zaplatenia v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Čo do zvyšku rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti potvrdzuje.

Žalovanému sa nepriznáva náhrada trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Prvoinštančný súd napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.909,64 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne od 26.09.2014 do zaplatenia. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Náhradu trov konania stranám nepriznal.

2. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že dňa 09.09.2009 právny predchodca žalobcu Slovenská sporiteľňa, a.s. uzatvoril so žalovaným ako dlžníkom písomnú zmluvu o splátkovom úvere. Na jej základe bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 4.934 Eur.

3. Z povahy veci ako úverového vzťahu s povinnosťou dlžníka vrátiť veriteľovi poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť určité úroky (§ 497 Obchodného zákonníka) vyplýva, že úrok, resp. spôsob úročenia a splácania úveru a jeho jednotlivých častí musí byť vyjadrený určitým a zrozumiteľným spôsobom vylučujúcim pochybnosti o obsahu povinnosti splácať jeho jednotlivé zložky a musí byť uvedený v písomnej úverovej zmluve, na ktorú spotrebiteľ pripája svoj podpis. Inak sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, resp. veriteľ na úroky a poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere, nárok nemá.

4. Teória procesného práva podmieňuje úspech strany sporu unesením dvoch bremien. Ide jednak o bremeno tvrdiť skutočnosti, ktoré môžu privodiť úspech v spore a jednak o bremeno tieto skutočnosti preukázať. Ak strana sporu nesplní svoju povinnosť tvrdiť skutočnosti rozhodné z hľadiska hypotézy právnej normy, potom spravidla ani nemôže splniť dôkaznú povinnosť. Nesplnenie povinnosti tvrdenia,

teda neunesenie bremena tvrdenia má za následok, že skutočnosť, ktorú strana vôbec netvrdila a ktorá nevyšla inak v konaní najavo, spravidla nebude predmetom dokazovania. Ak ide o skutočnosť rozhodnú podľa hmotného práva, potom neunesenie bremena tvrdenia o tejto skutočnosti bude mať pre stranu sporu väčšinou za následok pre ňu nepriaznivé rozhodnutie.

5. V prejednávanej veci má žalobca bremeno tvrdenia, že so žalovaným bola uzavretá platná písomná zmluva o spotrebiteľskom úvere so záväzkom veriteľa poskytnúť žalovanému peňažné prostriedky a záväzkom žalovaného poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť veriteľovi určité úroky a poplatky, že žalovanému boli aj reálne poskytnuté určité peňažné prostriedky, ktoré žalovaný nevrátil, prípadne nezaplatil konkrétne špecifikované úroky a poplatky a že zmluva obsahuje všetky obligatórne obsahové náležitosti. Žalobca tieto skutočnosti v konaní riadne ani netvrdil a žaloba, hoci má po formálnej stránke všetky minimálne obsahové náležitosti, je len rámcová s tvrdením o údajnom dlhu bez uvedenia všetkých skutočností, ktoré by ho odôvodňovali. Tento nedostatok sa pritom týka predovšetkým úrokov a rôznych poplatkov, resp. nákladov, či pokút zaúčtovaných na ľarchu žalovaného.

6. Vyúčtované a uplatnené úroky a poplatky predstavujú zároveň obligatórne obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, teda náležitosti vyžadované ustanovením § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Poskytnutý spotrebiteľský úver sa preto v súlade s ustanovením § 4 ods. 3 tohto právneho predpisu považuje za bezúročný a bez poplatkov.

7. Vzhľadom na uvedené má žalobca nárok iba na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov vo výške 4.934 Eur. Ich vrátenie bolo dohodnuté v mesačných splátkach po 84,01 Eur so splatnosťou prvej splátky od 20.09.2009 bez toho, aby zo zmluvy vyplynulo, aká časť istiny je v splátke zahrnutá, či malo ísť o rovnomerné splátky istiny a úroku, alebo o tzv. anuitné splátky. Dlžná istina by tak bola vrátená v 58 splátkach po 84,01 Eur a jednou splátkou vo výške 61,42 Eur. 36 splátok splatných od 20.09.2009 do 20.08.2012 ku dňu podania žaloby 02.09.2015 už bolo premlčaných, a preto súd prvej inštancie priznal žalobcovi sumu zodpovedajúcu zostávajúcim 22 splátkam po 84,01 Eur a jednej splátke vo výške 61,42 Eur, teda sumu 1.909,64 Eur spolu s príslušným úrokom z omeškania. Čo do zvyšku žalobu zamietol.

8. Výrok o trovách odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s ustanovením § 262 ods. 1, ods. 2 C.s.p.

9. Proti tomuto rozsudku, a to konkrétne proti výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Navrhol rozsudok zmeniť tak, aby žalovanému bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 8.986,43 Eur, 15,80 % -ný ročný úrok zo sumy 6.512,99 Eur od 26.09.2014 do zaplataenia a 8 %-ný ročný úrok z omeškania zo sumy 4.603,35 Eur od 26.09.2014 do zaplataenia. Ako dôvod uviedol, že pri rozhodovaní sa nesprávne aplikovalo ustanovenie § 151 ods. 1 CSP, podľa ktorého skutkové tvrdenia strany, ktoré proti strana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Žalovaný počas konania nepoprel žiadne zo skutkových tvrdení žalobcu. Všetky tieto skutkové tvrdenia má teda súd prvej inštancie považovať za nesporné (zhodné) a z týchto tvrdení, pretože neexistujú žiadne pochybnosti o ich pravdivosti, vychádzať v súlade s ustanovením § 186 ods. 2 C.s.p. V podanej žalobe žalobca predniesol skutkové tvrdenia o výške dlhu a to o výške istiny, úrokov a úrokov z omeškania. Tieto žalovaný nespochybnil. Civilný sporový poriadok predpokladá, že nesporné skutkové tvrdenia si súd osvojí bez ďalšieho dokazovania a bude z nich vychádzať pri rozhodovaní vo veci samej. Prvoinštančný súd tak nekonal, a to z nezistiteľných dôvodov. Do spisu bola predložená úplná zmluva o úvere spolu s obchodnými podmienkami. Všetky rozhodujúce skutkové tvrdenia pre posúdenie, koľko má žalovaný plniť, boli prednesené a súd prvej inštancie mohol preveriť a právne posúdiť na základe týchto tvrdení, zmluvy a platnej právnej úpravy, ktorá nie je predmetom dokazovania, rozsah povinností žalovaného.

10. Ústavný súd Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. PL. ÚS 11/2016 na verejnom zasadnutí pléna dňa 07.02.2018 rozhodol, že ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, nie je v súlade s článkom 46 ods. 1 v spojení s článkom 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Z tohto dôvodu toto zákonné ustanovenie nemalo byť aplikované súdom prvej inštancie a nemôže byť aplikované odvolacím súdom pri rozhodovaní o podanom odvolaní.

11. Pokiaľ ide o záver, že posudzovaná zmluva o úvere neobsahuje náležitosti podľa ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i/ Zákona o spotrebiteľských úveroch a to výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, tento nie je správny. Samotné znenie zákona výslovne neupravuje, že dlžník je povinný zaplatiť splátku istiny, úrokov a poplatkov oddelene, teda zvlášť istinu, zvlášť úroky a zvlášť poplatky. Naopak, eurokonformným výkladom je možné dospieť k tomu, že dlžník je povinný zaplatiť splátku, či už splátku istiny, úrokov a poplatkov, všetko v jeden deň, teda pod pojmom splátka je nutné rozumieť splátku, ktorá obsahuje aj istinu, aj úroky, aj poplatky. Posudzovaná zmluva obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti a poskytnutý úver nie je bez úrokov a poplatkov. Právo na úrok trvá naďalej a to až do zaplatenia istiny.

12. Vo veci už Krajský súd v Prešove raz rozhodol, a to rozsudkom zo dňa 17.12.2018 č.k. 7Co 103/2018 -138, ktorým odvolaním napadnutý rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o trovách konania potvrdil. V dôsledku dovolania podaného zo strany žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 29.04.2020 vydaným vo veci 4Cdo 122/2019 rozsudok Krajského súdu v Prešove zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Vo vzťahu k prvej vymedzenej právnej otázke týkajúcej sa výkladu ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z., podľa ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere musí okrem všeobecných náležitostí obsahovať najmä výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, dovolací súd uviedol, že sudy nižších inšancií pri výklade ust. § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z. správne vychádzali z jazykového, ako aj logického výkladu tohto ustanovenia, z ktorého jednoznačne vyplýva potreba členenia splátok na splátku istiny, úrokov a poplatkov, s ktorým právnym záverom sa dovolací súd stotožnil. Vo vzťahu k druhej vymedzenej právnej otázke týkajúcej sa postupu odvolacieho súdu, ktorý potvrdil napadnuté rozhodnutie v zamietavom výroku v čase už publikovaného Nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 11/2016 zo dňa 07.02.2018 týkajúceho sa nesúladu ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov s článkom 46 ods. 1 v spojení s článkom 1 ods. 1 Ústavy SR, dovolací súd tento uplatnený dovolací dôvod považoval za dôvodný. Ústavný súd SR týmto nálezom okrem nesúladu ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. s Ústavou SR rozhodol, že dňom vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky, stráca ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. účinnosť a ak Národná rada Slovenskej republiky neuvedie ust. § 5b tohto zákona do súladu s článkom 46 ods. 1 v spojení s článkom 1 ods. 1 Ústavy SR, stráca po 6 mesiacoch od vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky platnosť (článok 125 ods. 3, 6 Ústavy SR). Nálež Ústavného súdu SR je všeobecne záväzný odo dňa jeho vyhlásenia v Zbierke zákonov Slovenskej republiky. Zo zjednocujúceho stanoviska Pléna Ústavného súdu SR sp. zn. PLz. ÚS 1/06-4 z 11.10.2006 vyplýva, že hmotnoprávne účinky nálezu vo vzťahu ku konaniam, ktoré ešte neboli právoplatne skončené, nastávajú ex tunc, (t.j. od počiatku), teda na ustanovenia zákona, ktoré boli v nesúlade s Ústavou SR sa hľadí akoby neboli nikdy súčasťou právneho poriadku. Odvolací súd preto nemohol napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým došlo k zamietnutiu nároku žalobcu pre premlčanie, na ktoré súd prvej inštancie prihliadol ex officio (§ 5b zákona č. 250/2007 Z.z.) potvrdiť ako vecne správne.

13. Po vrátení veci na ďalšie konanie, odvolací súd viazaný právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu dovolacieho, opätovne v zmysle zásad ust. § 379, § 380 a § 381 C.s.p. preskúmal rozsudok v jeho napadnutej časti spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania a zistil, že odvolanie žalobcu je len čiastočne opodstatnené.

14. Vo veci, pokiaľ ide o posúdenie poskytnutého úveru ako bezúročného a bez poplatkov, sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

15. V prejednávanej veci pre posúdenie dôvodnosti podanej žaloby nie je právne významné tvrdenie žalobcu, podľa ktorého súd prvej inštancie vzhľadom na to, že žalovaný počas konania nepoprel žiadne zo skutkových tvrdení žalobcu, mal všetky tieto skutkové tvrdenia považovať za nesporné a z týchto tvrdení vychádzať, pretože neexistovali žiadne pochybnosti o ich pravdivosti. Zásadná pochybnosť pritom vyplýva priamo zo zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 09.09.2009 predloženej samotným žalobcom.

16. V zmluve o splátkovom úvere je ako druh úveru uvedený spotrebný úver na čokoľvek. Išlo teda o spotrebiteľský úver upravený v zákone č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Tento právny predpis v ustanovení § 4 ods. 2 písm. i/ vyžadoval, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahovala výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Nesplnenie tejto povinnosti malo za následok sankciu v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v zmysle ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy.

17. V tejto súvislosti je potrebné dodať, že na posúdenie tejto náležitosti zmluvy nemá vplyv ani rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vydaný dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15. Rozhodnutie vydané vo veci C-42/15 má charakter prejudiciálneho rozsudku. Takýto rozsudok je spolu s výkladom alebo s posúdením platnosti práva únie, ktoré sa v ňom nachádzajú, záväzný pre vnútroštátny súd, ktorý prejudiciálnu otázku podal, ako aj pre sudy, ktoré budú rozhodovať v tej istej veci o opravných prostriedkoch. Na druhej strane si treba uvedomiť, že úlohou prejudiciálneho rozsudku nie je rozhodnúť spor, ale iba poskytnúť vnútroštátnemu súdu taký výklad práva únie, ktorý mu pomôže pri jeho aplikácii. Navyše, a to je potrebné osobitne zdôrazniť, k uzatvoreniu tejto zmluvy došlo v čase, keď ešte neuplynula transpozičná lehota smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS stanovená v článku 27 do 12.05.2010 a v čase účinnosti Smernice 87/102/EHS, ktorá bola v súlade s článkom 29 zrušená s účinnosťou od 12.05.2010.

18. Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere v čl. 22 zaviedla úplnú harmonizáciu svojich ustanovení spočívajúcu v tom, že členské štáty pri implementácii smernice nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa od ustanovení smernice odchyľujú.

19. Podľa čl. 288 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie smernica je záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom. Smernica je mäkkším právnym nástrojom ako nariadenie, pretože umožňuje zladenie požiadavky na jednotu únieového práva s vôľou zachovať rozmanitosť národných úprav. Smernica sa ako právny predpis často používa napr. v oblasti vnútorného trhu, kde existujú podstatné rozdiely medzi úpravami jednotlivých členských štátov, aby sa umožnilo ich postupné zjednotenie. Smernica nemá všeobecnú záväznosť ako nariadenie je adresovaná iba členským štátom a nie všetkým fyzickým osobám. Ustanovenia smernice musia byť transponované do vnútroštátneho právneho poriadku s jednoznačnou záväznou právnou silou v podobe všeobecného záväzného právneho predpisu a s presnosťou a jasnosťou požadovanou na účely splnenia požiadavky právnej istoty. Až kým smernica nie je správne prebratá do vnútroštátneho práva dotknuté subjekty nemajú možnosť poznať rozsah svojich práv. Na tento stav právnej neistoty nemá vplyv ani prípadný rozsudok Súdneho dvora o nesplnení transpozičnej povinnosti členského štátu alebo rozsudok Súdneho dvora, ktorým bol určitým ustanoveniam tejto smernice priznaný priamy účinok. Až momentom správnej transpozície smernice nastáva právna istota, kedy fyzické a právnické osoby už musia poznať svoje práva vyplývajúce zo smernice a možno od nich požadovať, aby si uplatnili svoje práva. Ustanovenia smernice majú priamy účinok len vtedy, ak sú súčasne splnené nasledujúce podmienky a to, že uplynula transpozičná lehota smernice, smernica nie je správne transponovaná alebo nie je zabezpečená jej úplná účinnosť, ustanovenie smernice zakladajúce právo pre jednotlivca alebo povinnosť pre členský štát musí byť dostatočne jasné, presné a nepodmienené a priama aplikácia nesmie mať za následok uloženie povinnosti fyzickej alebo právnickej osobe, alebo založenie resp. sprísnenie trestnej zodpovednosti tých, ktorí sa dopustia porušenia jej ustanovení. To znamená, že smernica nikdy nemôže mať horizontálny priamy účinok v sporoch medzi súkromnoprávnymi subjektmi. Je logické, že ak si členský štát nesplnil svoju povinnosť a netransponoval smernicu správne alebo načas, nemôžu dôsledky tohto protiprávneho konania štátu znášať fyzické alebo právnické osoby a preto im nemôže byť uložená na základe neprebratej, resp. nesprávne prebratej smernice žiadna povinnosť.

20. Pre všetky spotrebiteľské spory, v ktorých sa rieši otázka, či má zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať splátky v členení na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov alebo nie, ako aj otázka, kedy sa považuje spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov, je skutočnosť, že smernica zakotvuje tzv. úplnú harmonizáciu úplne irelevantná, pretože Slovenská republika pri implementácii smernice zo zákona povinnosť tzv. úplnej harmonizácie porušila. To, že Súdny dvor Európskej únie

vo veci C-42/2015 potvrdil, že smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice je bezvýznamné, pretože v tomto konkrétnom prípade išlo o vnútroštátne právo nad rámec smernice. Z tohto rozhodnutia teda vyplýva, že Slovenská republika nesprávne transformovala do svojho právneho poriadku smernicu 2008/48, ak vo svojej vnútroštátnej právnej úprave vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

21. Požiadavka smernice k otázke členenia splátok je tak jasná a zreteľná, že zo slovného spojenia smernice „výška, počet a frekvencia splátok spotrebiteľa“ absolútne žiadnym výkladom nie je možné vyvodiť požiadavku, aby zmluva uvádzala splátky v členení na splátky istiny, splátky úrokov a splátky iných poplatkov. Preto Súdny dvor Európskej únie v rozsudku C-42/15 správne rozhodol, že smernica takéto členenie nepožaduje.

22. Požiadavka zákona je však od požiadavky smernice iná. Zákon uvádza, že zmluvy musia obsahovať „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“. Niet žiadnych pochybností, že slovenský zákon ide nad rámec smernice a celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie tak splátok istiny, ako aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica, ktorá navyše obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie, je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu ako používa smernica. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „splátky“ pridal slová „istiny, úrokov a iných poplatkov“. K výkladu tohto ustanovenia zákona existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR, desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR, v zmysle ktorej sa má toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje za bezúročnú a bez poplatkov.

23. Otázka členenia splátok spotrebiteľského úveru bola po prvýkrát upravená v ustanovení § 4 ods. 2 písm. a/ zákona č. 258/2001 Z.z., podľa ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; ak je to možné, treba uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť. Vyjadrením slov „sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ mal zákonodarca jednoznačne na mysli rozčlenenie jednotlivých položiek, čo vyplýva z jazykového výkladu, ako aj logického výkladu zákona, pričom uvedené bolo potvrdené v mnohopočetnej a ustálenej judikatúre, ktorá bola aj v prípade výkladu zákona č. 258/2001 Z.z., teda nielen zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý transponoval Smernicu 2008/48, potvrdená aj Najvyšším súdom Slovenskej republiky. Povinnosť rozčlenenia jednotlivých platieb je podporená tiež vetou za bodkočiarkou, kde zákonodarca uviedol dodatočnú povinnosť pre veriteľa, a to povinnosť uviesť aj súčet týchto platieb, ak je to možné. Ustanovenie § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. bolo následne novelizované zákonom č. 568/2007 Z.z. a to tak, že predmetná náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere sa presúva z písm. a/ do písm. i/, pričom platilo, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Zákonodarca teda slovo „sumu“ nahradil slovom „výšku“ a vypustil požiadavku „uviesť aj súčet týchto platieb, ak je to možné, s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť“. Uvedenou novelou zákonodarca neupustil od požiadavky členenia splátok spotrebiteľského úveru vypustil len požiadavku na uvedenie súčtu týchto platieb.

24. Ustanovenie o náležitostiach zmlúv o spotrebiteľskom úvere pôvodne vyjadrené v ustanovení § 4 zákona č. 258/2001 Z.z. bolo presunuté do ustanovenia § 9 zákona č. 129/2010 Z.z., v zmysle ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Následne zákonodarca pristúpil k novelizácii tohto ustanovenia prijatím zákona č. 279/2017 Z.z. a to tak, že zosúladiť zákon so smernicou, keď zmenil zákonnú požiadavku na obsah zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V zmysle tejto novelizácie, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať výšku, počet a frekvenciu splátok, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Z uvedeného nepochybne vyplýva, že zákonodarca slovami „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov

a iných poplatkov“ mal na mysli členenie splátok spotrebiteľského úveru a slovami „frekvencia splátok“ mal na mysli uvedenie len samotnej celkovej výšky splátky bez jej vnútorného členenia.

25. Vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru žalobcovi vznikol nárok iba na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov vo výške 4.934 eur. Časť z tejto sumy vo výške 1.909,64 eur spolu s príslušným úrokom z omeškania bola žalobcovi priznaná rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 24.11.2017 č.k. 13C 361/2015-97, ktorý vo vzťahu k sume 1.909,64 eur spolu s príslušným úrokom z omeškania nadobudol právoplatnosť dňa 14.07.2018 a vykonateľnosť dňa 18.07.2018.

26. Pokiaľ ide o zamietnutie žaloby v časti týkajúcej sa zaplatenia sumy 3.024,36 eur s príslušným úrokom z omeškania, rozhodnutie bolo odôvodnené poukazom na ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. V priebehu odvolacieho konania Ústavný súd SR Nálezom zo dňa 07.02.2018 vydaným vo veci PL. ÚS 11/2016 vyslovil nesúlad tohto ustanovenia s článkom 46 ods. 1 v spojení s článkom 1 ods. 1 Ústavy SR. Za takejto situácie nebolo možné napadnuté rozhodnutie vo výroku, ktorým došlo k zamietnutiu nároku žalobcu pre premlčanie, na ktoré prvoinštančný súd prihliadal z úradnej povinnosti, potvrdiť ako vecne správne. Žalovaný námietku premlčania v priebehu konania nevzniesol, a preto žalobcovi bolo potrebné, okrem už právoplatne priznanej sumy 1.909,64 eur spolu s príslušným úrokom z omeškania, priznať i ďalšiu čiastku vo výške 3.024,36 eur spolu s 8 %-ným úrokom z omeškania ročne od 26.09.2014 do zaplatenia.

27. S prihliadnutím na uvedené odvolací súd postupom vyplývajúcim z ust. § 388 C.s.p. rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti zmenil a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.024,36 eur spolu s 8 %-ným úrokom z omeškania ročne od 26.09.2014 do zaplatenia.

28. Čo do zvyšku rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti bolo potrebné potvrdiť (§ 387 C.s.p.) nakoľko žalobcovi vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru pre absenciu obligatórnej náležitosti vyplývajúcej z ust. § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, vznikol nárok iba na vrátenie istiny úveru poskytnutého vo výške 4.934 eur.

29. O trovách prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania sa rozhodlo podľa ust. § 255 ods. 2, § 262 ods. 1, 2, § 396 ods. 1, 2 a § 453 ods. 1, 3 C.s.p. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že v spore v prevažnej miere úspešnejšiemu žalovanému žiadne trovy nevznikli.

30. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).